

Փ Ր Ա Կ Ա Ն

ԽԱՉԵՑԵԱԼԻՆ

Մունջ սառեւերներով սքողուած գիշերն՝
Սփռում է դարձեալ իւր խաւար փեշերն,
Հնչում են զանգերն տխուր, ողբաձայն,
Երկինքն է լալիս մեղմ ու լռելեայն:

Ու հանդիսաւոր, դանդաղ քայլերով
Գնում են մադիկ գէպ եկեղեցին
Ու մրմունջներով ու թաց աչքերով
Ուզում են սգալ ցաւերը Փրկչին:

Իսկ ես կանգնած եմ, նայում եմ անթարթ,
Յուշերս բոլոր սե սուգը մտած՝
Գալիս են տխուր, գնում են հանդարտ
Մի խուլ, մի խաղաղ վշտով համակուած:

Ու ես տեսնում եմ իմ հոգուս աչքով
Թէ ինչպէս անսիրտ ու բիրտ զինուորներն
Ծաղրում են Փրկչին փշեայ պսակով,
Երեսին գիզում թուք ու ապտակներ:

Ու ես տեսնում եմ թէ ինչպէս քրտնած
Դէպ վեր է տանում նա իւր ծանր խաչ,
Սիրելիների սրտերը լքուած՝
Խեղդում է լացը և ծանր հառաչ:

Եւ՝ թէ նա ինչպէս համակուած սիրով
Ասում է նոցա դողդոջուն ձայնով,
«Լացէք ձեր վերայ, — ես արի, անձայն
«Կը տանեմ խաչս մինչև գերեզման»:

Տեսնում եմ նաև՝ ինչպէս նա գթած
Բարկ արեւի տակ մոռացած իւր ցաւն

Աղօթք է անում մարդկութեան համար,
Հոգին տանգում տակաւ առ տակաւ:

Ու զլուխը թեքած սիրազեղ կրծքին,
Զեռներն ու ոտներն արիւնով ներկած,
Նա պահ է մոնում խաղաղ գիշերին
Վառ աստղերի տակ լուռ բազկատարած:

Կրկին գիշեր է, բայց տխուր գիշեր,
Փչում է քամին կսկիծով լեցուած,
Ու այդ կսկիծով զարթնում են յուշեր
Խաչի ցաւերով խաղառ համակուած:

Ու կարծես քամին ասում է դարձեալ,
«Լացէք ձեր վերայ աշխարհի որդիք,
«Զեղ համար մեռաւ Տէրը Խաչեցեալ
«Մահով ջնջելու ձեր դատակնիքն»:

«Բայց դուք մտքով կոյր, կոյր նոյնպէս հոգով,
«Գնում էք անշեղ դէպի կործանումն,
«Էւ անդիտակից ձեր ծանր բաղդին
«Դուք ձեր պապերի արածն էք անում»:

«Դուք դարձեալ արդար արեան ծարաւի՝
«Խաչ էք պատրաստում արդարի համար,
«Զեր միտքը ծախած կառկածի ու դաւի
«Մեղքեր էք գործում ծանր ու անհամար»:

«Լացէք ձեր վերայ, դուք դեռ մոլորուած
«Արեան արցունքի գետեր էք սիրում,
«Մատնիչ, մեղսասէր ու դարան մտած
«Զեղ համար անկման նոր դուք էք փորում»:

Ա. Դ.

1903 թ. Ապրիլի 14-ին.

